

**Geofyzikální ústav AV ČR
Agentura Galerie H**

**Vás srdečně zvou
na jedenáctou výstavu cyklu
Setkávání**

**Václav Vokolek
Krajiny, obrazy, sonety (Kresby, malby, texty)**

**Zahájení 2.11.2004 v 16.00 hodin
v přednáškovém sále GFÚ**

**3.11.2004 - 5.1.2005
otevřeno po-pá 8.00-16.00 hodin**

Václav Vokolek: Kolem středu, 1991, kresba tuší
(ilustrace z knihy Vladimír Vokolek: Kroužení.

Severočeské nakladatelství, Ústí nad Labem, 1991)

Václav Vokolek je malířem slov. Říká o sobě, že je „malířem slov“.
A říká, že jeho slova jsou „prostorovými útvary nebo útvary v prostoru“.

Nemusíme se zamýšlet nad vztahy mezi myšlením a jazykem – to je oblast lingvistiky – ale přece jen bych rád připomenul, co je to slovo. Slovo je podle jedné z mnoha definic „termín, který označuje úsek řečového proudu nebo psaného textu, oddělitelný od kontextu, v němž se vyskytuje... Je možno přisuzovat mu specifický význam nebo funkci“.

Václav Vokolek maluje slova v prostoru...Zbavuje slova slov... Osvobozuje slova ze zajetí slov...Obnažuje slova...Zbavuje slova ochrany slov... Vystavuje slova na pospas fantazii...Času...Větru prapodivných planin... Nechá je prorůstat...Prostupovat.

Stále se vrací k motivům prolínání. A ustavičné proměny. Říká si „malíř proměn, dějů a procesů“. Maluje čas. Pohyblivé krajiny. Slova v pohyblivých krajinách času.

Co bylo – není. Je jen to, co je. Jak napsal Benedetto Croce – „celá historie je jen historií současnosti“. V minulosti ani v budoucnosti se neodehrává nic. Všechno je teď. Teď, teď, teď. Každé teď zaniká v dalším teď – a to, co po něm zůstává, to je, to je teď, v přítomném čase. V krajině stojí slovo. Snad pomník. Je možno přisuzovat mu specifický význam nebo funkci. Nic někdejšího nám nezpřítomňuje. Stojí tu teď v krajině Teď. A minulost je jen to, co si představujeme, co si myslíme, že víme o tom, co bylo. Ale co bylo, to není, je jen to, co je. Je tu kámen, slovo, něco, co ztratilo vztahy k někdejšímu kontextu.

Fragment...Možnost jiných vztahů.
Fragment dráždí fantazii. Pobořená zeď může být zbytkem chrámu stejně jako kozího chlívku. Pár nesouvislých slov může být blábolním blbce stejně jako pozůstatkem bájněho eposu. Čím menší zlomek, tím více možností.

Fragment je hádanka...Tajemství...Mystifikace.

Věříme malíři, malíři-básníkovi, že jeho slova jsou zlomky básní, útržky podstatných sdělení – tušíme za nimi tajemné poselství neobyčejné naléhavosti. Máme před sebou ještě-ne-báseň nebo už-ne-báseň. Část ideální formy, která je nadčasová. Věříme dokonce v možnost překonání této formy. Umělecké formy jsou přece jen omezením vůle. Umělecká forma předpokládá konečný tvar – ať již snadněji nebo tíže dosažitelný – a umělcova vůle, jeho touha, je bez konce.

Na konci zahrady stojí zeď z písmen

Zeď, kterou prosvítá to, co je za slovem

Co nikdy nespatriíme celé

Věci tohoto světa

Tak dobře ukryté za slovy

Skutečná podoba věcí je za zdí slov

Za zdmi slov je tajemství

Za zdmi slov je všechno

Všechno je tajemství

Ivan Wernisch